

flagets Bestemmelser bleve forandrede i dette Punkt, vilde det blive tvivlsomt, om Forpagterne af Statens Østersfiskerier fremtidig blive Gnebenyttere af dette Fiskeri. De Betragtninger, som ere varierede paa forskjellig Maade af den høitærede Finansminister og af den 2den ærede Landssthingsmand for 5te Kreds (Oxenbøll), lyde jo i Korthed saaledes, at, naar Nogen sigtes for at have drevet ulovligt Fiskeri af Østers, saa vil han altid kunne sige: Det er rent tilfældigt, at de ere komne i min Besiddelse; jeg fandt dem i mit Garn, jeg har ikke fisket Østers — det er den Hovedbetragtning, som paa forskjellig Maade er gjort gjældende fra den høitærede Ministers og fra det ærede Medlems Side. Men jeg kan ikke Andet end kalde det utilstedeligt, at sætte Straffen for en utiladelig Handling høiere, end den efter sin egen Natur kvalificerer sig til, for derigjennem at ramme en anden alvorligere Forseelse, som det i givet Tilfælde efter Omstændighederne, maaske ofte, kan være vanskeligt at overbevise den Paagjældende om. Denne Maade at lovgive paa paa Straffesområdet kan jeg for mit Vedkommende ikke tiltræde, og derfor maa jeg fastholde mit stillede Ændringsforslag; jeg tror ikke, at man kan forsvare en saadan Lovgivningsmaade ved den ærede Landssthingsmands Anvisning paa i saadanne Tilfælde, hvor Straffebestemmelsen erkjendes at ramme for haardt, at anvende Politilovens § 14, som bemyndiger Dommeren til at lade Vedkommende slippe med en Advarsel eller en ringere Bøde end den lovbestemte, naar han frivilligt tilbyder den. Det kan naturligvis ikke være det ærede Medlems alvorlige Mening, at jeg skulde have glemt eller overset denne Bestemmelse. Ved en Henvisning til Politilovens § 14 kan man ikke forsvare at give strengere Straffebestemmelser for en Forseelse, end den kvalificerer sig til, og det bør saa meget mindre have Bægt at henvise til den ansøgte Bestemmelse i Politiloven, som jo netop den Handling, at tilvende sig Østers, der tilfældig ere komne i Ens Besiddelse, paa den i Lovforslaget ommeldte Maade i Reglen jo kun vil have ganske ringe Omfang. Reglen vil være, at Forseelsen er saa ubetydelig, at det vilde være utilbørligt at straffe den, saaledes som Lovforslaget vil det, og det vilde altsaa blive det Ordinære, naar den netop herommeldte Forseelse forekommer, at man efter den ærede Landssthingsmands Anvisning maatte ty til Politilovens § 14; men saaledes bør man ikke give Straffebestemmelse. — Naar det ærede Medlem for 5te Kreds vilde urgere, at Konkurslovens § 160 ikke var benyttet rigtig af mig, idet han sagde, at jeg havde paaberaabt mig den som Hjemmel for, at der ikke burde anvendes Konfiskation, da har jeg naturligvis ikke overset, at den Paagjældende kun kan forlange at beholde Redskaber til sin Næringsdrift indtil en Verdi af 60 Kr.; men hvad jeg benyttede Konkursloven til, var til at godtgjøre, at det ikke længere er i Lovgivning-

gens Mand at klæde den af, som har gjort sig skyldig i en grov Forbrudelse, endfænge da i den Forseelse at tilvende sig et Par Dujin Østers.

Oxenbøll: Det var blot med Hensyn til den sidste Udtalelse af min ærede Kollega her bag ved (Kiær), at jeg vilde sige et Par Ord. Det ærede Medlem mente, at det var ikke den rigtige Maade at give Straffebestemmelser paa, som var valgt her, idet man her gav en Bestemmelse, som maaske i flere Tilfælde vilde være strengere, end Forseelsen i og for sig fordrer. Men det forekommer mig, at det Raisonnement, han der bruger, kunde man affurat lige saa godt vende om og sige: Naar man i Lovgivningen ved at give Straffebestemmelser vil gaa ud fra det Synspunkt, at Straffen aldrig i noget enkelt Tilfælde maa kunne blive noget skarp, men at man skal sætte den allermindste Straf for den mindst mulige Grad af den paagjældende Forseelse, saa foruretter man paa den anden Side derved Staten, idet jo saa en stor Mængde Tilfælde af Forseelser eller Forbrudelser, for hvilke Straffen burde være meget haardere, vilde komme ind under denne milde Straffebestemmelse. Jeg synes, det er langt forstandigere at sætte en Straf, der rammer de mindre og større Forbrudere, navnlig naar man ved Siden deraf har Lovbestemmelser, der gjøre det muligt for den dømmende Myndighed aldrig at straffe høiere, end Forseelsen i og for sig fordrer — med andre Ord: Straffen bør bestemmes ikke saaledes, at en stor Del grove Forseelser omtrent gaar fri, men saaledes, at man ved de enkelte Bagateller, om jeg saa maa sige, kan ty hen til Loven af 4de Februar 1871, som jo er en Lovbestemmelse, der har Anvendelse i en stor Mængde Tilfælde, hvor man finder, at Minimum af Straffen for en Politiforseelse er sat for høit. Jeg synes saaledes ikke, at man kan sige, at det er en forfæstelig Maade at give Straffebestemmelser paa, som her er valgt; noget Tilsvarende ville vi i alt Fald finde i mangfoldige Ørene af vor Politilovgivning.

Da Ingen yderligere ønskede at yttre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik derpaa til Afstemning.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg A Sp. 1399—1400)

ansaaes vedtagen uden Afstemning.

1) Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2 af C. A. Hansen:

Ordene i 2den Linie: „tilvender sig“ udgaa, og i Stedet for sættes: „bringer i Land eller paa Vandet afhænder“.

forkastedes med 23 Stemmer mod 15.